

NO SÓC UN HOME. Tinc pits. Capacitats especials. Una sensibilitat innata. Allò que en diuen sisè sentit i una veu tirant a melosa.

No sóc un home. No tinc penis. No tinc força bruta. Cap habilitat pel bricolatge i no porto un cotxe esportiu, una moto gran i el futbol m'importa un rave.

No sóc un home. Porto i recullo els meus fills a l'escola, cuino i escombo.

No sóc un home. No segueixo la fórmula 1 ni em torna boja el sexe.

Val... cansats de tòpics? Jo sí. Tant de bo la vida fos tan senzilla com una llista inacabable de tòpics. Tant de bo fos tan fàcil com enumerar totes les característiques i seguir. Senyores i senyors, la vida

és molt més complicada que això. No és fàcil seguir patrons al peu de la lletra. Són antics i avorrits, els patrons.

No sóc un home. Això és cert. I tinc pits. Sí. I alguna capacitat especial com

Sóc dona. No sóc un home. I no passa res. Crec en la igualtat. I crec, encara més, en la diferència.

totes les persones i una sensibilitat exagerada, com pocs i un sisè sentit sí, i una veu melosa, sí, però no tan melosa com algun dels meus amics.

No sóc un home no. No tinc penis. Gràcies a Déu, que ara no sabia què fer-ne. I no tinc gens de força. Ni per obrir pots ni

clavar claus. Sóc un desastre pel bricolatge, pels cotxes, les motos i el futbol.

Sóc dona, sí. I el sexe m'agrada, recullo i porto els meus fills, cuino perquè m'agrada, intento no escombrar massa i la fórmula 1 no em diu res certament, però treballa fora de casa, mantinc la meua família, he fumats, begut i gaudit la vida i intento, sempre, no creure'm els tòpics.

Sóc dona treballadora. Oh i tant. Dona, molt i treballadora, més. No sóc feminista. Lluito per la igualtat i també per la diferència, pel dret a ser diferent i alhora igual. En drets i deures.

No em creuré mai que es lluiti per la igualtat sense tenir en compte les diferències. Les diferències són allò que ens

acosta, que ens pot enriquir, que ens pots fer millors. No cal masculinitzar les dones per donar-nos la igualtat. No vull treballar com un home, pensar com un home, viure com un home. No vull no perquè tinc res en contra dels homes, que els adoro i m'agrada com pensen, sinó perquè sóc dona, perquè sóc una altra cosa, perquè sóc diferent. Adoro les dones, com sentim i com vivim, la passió que tenim. Sí, ja ho sé, tòpics i més tòpics. Sóc dona i em sento diferent als homes i vull sentir-me sempre diferent. Diferent i igual. Igual en tot el que pugui, en tot i diferent en tot el que em vingui de gust, en tot el que m'agradi.

Sóc dona. No sóc un home. I no passa res.

Crec en la igualtat. I crec, encara més, en la diferència.

CULTURA

Joan Sala Vila

los ripios de Francisco Barbachano

Kulbic Dance Company presenta Cube

Un espectacle musical a base de les músiques més modernes dels nostres dies, interpretades corporalment, seguint el ritme gimnàstic que la imaginació els marca al compàs del cant amb la modelació de la poesia. L'espai on es mouen els artistes és un cub imaginari que ells i elles definiran amb les seves postures i moviments d'acord amb les emocions que en els diferents moments el cor els dicta.

És un espectacle eclèctic i en alguns moments crític perquè les passions humanes tenen una trajectòria de manifestacions externes que conjuguen amb sensacions intimistes que prefeixen la foscor.

Conjugar físicament les sensacions que els arriben poèticament i musical demana un esforç de concentració física i psíquica que roboritza materialment els moviments corporals i els de la ment. Semblar artistes titelles sense ser-ho palesa un domini molt treballat emotivament i física.

Contemplar els moviments de peus i mans, braços i cames seguint compassos de dos, tres o qua-

tre temps produeix una sensació d'admiració i també una certa enveja a l'adonar-te de com la natura incideix en la configuració de la persona des dels fenòmens naturals i també dels artificials.

El ser humà es catapulta més enllà de la matèria perquè les seves imposicions no l'esclavitzen, ans l'enriqueixen. Una molt bona oferta del teatre de Can Rajoler de Parets del Vallès.

Cuesta alcanzar el prestigio y se pierde en un instante como sucede en España, por culpa de los mangantes.

No hay rincón donde no haya algún pillete de marras; esos que de cargo, en cargo, están trincando a mansalva.

La condición de robar está ya tan extendida, que de ello no se escapan ni las mejores familias.

Y para muestra un botón por no decir un botín; que ellos trincan entre todos y celebran el festín.

Padres junto a sus pupilos; cónyuges bien instalados: tíos, primos y cuñados, chorizos de guante blanco.

¡Los de guante blanco!

Carles Bros i Solanes | Galeria Espaigarum de Lliçà d'Amunt

Els vianants, ciclistes, motoristes automobilistes que circulin per la carretera de Lliçà a Santa Eulàlia sentiran la curiositat d'una obra d'art en un indret no habitual. Es tracta de la galeria d'art més petita del món que amb motiu del seu sisè aniversari presenta una obra d'art de l'artista que actualment treballa en la realització del mural més gran del món que porta per títol BANC DE PEIX,

el mateix tema que presenta a Lliçà. El tema amb un conjunt de deu caixes de la subhasta amb la tapa com a suport de la pintura. Les figures totes són peixos, però força abstractes, acompanyant la mostra tres ampolles de vidre amb anxoves de l'Escala. Carles Bros és un enamorat del mar i un defensor dels pescadors, també a nivell internacional. Per aquesta característica la Generalitat de Catalunya l'any

2012 li atorgà La Medalla de Pesca. L'obra que s'hi pot admirar a Espaigarum és la força del concepte i de l'emoció explicada amb senzillesa i humilitat i sobretot amb la generositat de la intercomunicació natural com a factor d'enriquiment humà culturalment i cívica. No és una obra de grans pinzellades, ni de traços i colors espectaculars, l'espectacularitat rau en la llum que ix del missatge. La sim-

plicitat que sembla protagonista amaga un artista conegut internacionalment i que ha exposat, no fa pas massa temps, en el "Beijing Art Museum" de la Xina. La curiositat porta a enriquir el pensament i a dibuixar la solidaritat en el cor.